FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CHRISTINE STIX-HACKL

fremsat den 26. september 2002 [1]

Indhold

I — Indledning ..... I - 10765

II — Påstande og appelanbringender ..... I - 10766

III — Vurdering ..... I - 10768

A — Appelanbringenderne om, at Retten har begået rettergangsfejl ..... I - 10768

1. Spørgsmålet, om afdelingen var ulovligt sammensat (første appelanbringende) ..... I - 10768

2. Afslaget på en bevisbegæring (andet appelanbringende) ..... I - 10773

B — Appelanbringenderne om, at der foreligger en retlig fejl ved bedømmelsen af beslutningens formelle lovlighed ..... I - 10776

1. Spørgsmålet, om Kommissionen har tilsidesat processuelle rettigheder (fjerde appelanbringende) ..... I - 10776

2. Spørgsmålet, om Kommissionens vedtagelse af beslutningen blev forskriftsmæssigt bekræftet, og spørgsmålet, om der var indholdsmæssig overensstemmelse mellem den meddelte og den vedtagne version af beslutningen (tredje appelanbringende) ..... I - 10777

C — Appelanbringenderne om, at der foreligger en retlig fejl ved bedømmelsen af beslutningens materielle lovlighed ..... I - 10778

1. Spørgsmålet, om deltagelsen i informationsudvekslingsordningen udgør en selvstændig tilsidesættelse af konkurrencereglerne (syvende appelanbringende) ..... I - 10778

2. Spørgsmålet om informationsudvekslingsordningens skadelige påvirkning af den »normale konkurrence« i EKSF-traktatens artikel 65's forstand (sjette appelanbringende) ..... I - 10782

D — Appelanbringendet om, at bøden er utilstrækkeligt begrundet (femte appelanbringende) ..... I - 10784

IV — Forslag til afgørelse ..... I - 10785

1 — Originalsprog: tysk.

I — Indledning

1. Den foreliggende sag vedrører en prøvelse af dom afsagt af Retten i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) den 11. marts 1999 i sagen Preussag mod Kommissionen [2] (herefter »den appellerede dom«).

2. Vedrørende forhistorien angående forbindelserne mellem jern- og stålindustrien og Kommissionen i årene 1970-1990, navnlig vedrørende bestemmelserne om den åbenbare krisetilstand, og vedrørende Kommissionens beslutning nr. 2448/88/EKSF af 19. juli 1988 om indførelse af en overvågningsordning for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien [3], henvises til den appellerede dom. Overvågningsordningen på grundlag af den nævnte beslutning udløb den 30. juni 1990 og blev erstattet med et informationssystem på individuel og frivillig basis [4].

3. Den 16. februar 1994 vedtog Kommissionen over for 17 europæiske stålvirksomheder og en af deres faglige organisationer beslutning 94/215/EKSF [...] om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker [5] (herefter »beslutningen«). Adressaterne for beslutningen havde ifølge Kommissionen handlet i strid med konkurrencereglerne i Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, idet de på en måde, der begrænsede konkurrencen, havde indført informationsudvekslingsordninger samt foretaget fastsættelse af priser og opdeling af markeder. Kommissionen pålagde 14 af disse virksomheder bøder. Med hensyn til Preussag Stahl AG, som Salzgitter Stahl AG (herefter »appellanten«) tidligere hed, fastsatte Kommissionen en bøde på 9 500 000 ECU.

4. En række af de berørte virksomheder, heriblandt appellanten, samt den faglige organisation anfægtede beslutningen ved et søgsmål ved Retten. Konklusionen herpå blev, at Retten delvis gav appellanten medhold i søgsmålet og nedsatte bøden til 8 600 000 EUR.

5. Appellanten har ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. maj 1999 iværksat appel af denne dom.

2 — Sag T-148/94, Sml. II, s. 613.

3 — EFT L 212, s. 1.

4 — Jf. præmis 33 i dom af 11.3.1999, sag T-141/94, Thyssen Stahl mod Kommissionen, Sml. II, s. 347.

5 — EFT L 116, s. 1.

II — Påstande og appelanbringender

6. Appellanten har under appellen nedlagt følgende påstande:

1) Den appellerede dom ophæves, i det omfang Kommissionen herved frifindes for den af Preussag Stahl AG nedlagte påstand.

2) Beslutningens artikel 1, 2 og 4 annulleres eller erklæres ugyldige, i det omfang disse bestemmelser opretholdes ved den appellerede dom.

3) Kommissionen pålægges at betale omkostningerne i sagen ved Retten i Første Instans og i appelsagen.

Subsidiært:

Der foretages en nedsættelse af den bøde, som er pålagt Preussag Stahl AG ved beslutningens artikel 4, og som Retten fastsatte til 8 600 000 EUR i punkt 2 i den appellerede doms konklusion.

Mere subsidiært:

Sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten i Første Instans.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

7. Ifølge appelskriftet gør appellanten følgende appelanbringender gældende:

Første appelanbringende: »ulovlig sammensætning af afdelingen, da afgørelsen blev truffet«

Andet appelanbringende: »ulovligt afslag på en bevisbegæring«

Tredje appelanbringende: »retlig fejlagtig konstatering af vedtagelsen af beslutningen og af dens indhold«

at Retten har begået *rettergangsfejl*, idet den

— afsagde den appellerede dom i en *ulovligt sammensat afdeling* (*første* appelanbringende) og

Fjerde appelanbringende: »Appellantens ret til kontradiktion blev tilsidesat af Kommissionen«

— med urette *afslog* en *bevisbegæring* (*andet* appelanbringende)

Femte appelanbringende: »mangelfuld begrundelse af Kommissionens beslutning (EKSF-traktatens artikel 15)«

og at Retten har tilsidesat *fællesskabsretten*, idet den

Sjette appelanbringende: »tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende begrebet normal konkurrence«

— retligt fejlagtigt antog, at beslutningen var *formelt lovlig*, selv om

Syvende appelanbringende: »tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende bedømmelsen af informationsudvekslingen«

der under sagens behandling i Kommissionen var sket en tilsidesættelse af processuelle rettigheder (*fjerde* appelanbringende), og

Sammenfatning af appelanbringenderne og deres led efter retlige tyngdepunkter

beslutningen ikke var blevet forskriftsmæssigt vedtaget (*tredje* appelanbringende)

8. Det fremgår af det anførte vedrørende de enkelte appelanbringender og deres led, at appellanten — sammenfattet efter retlige tyngdepunkter — gør gældende,

— retligt fejlagtigt anså beslutningen for *materielt lovlig*, selv om der ikke forelå

nogen tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, fordi

deltagelsen i informationsudvekslingsordningen [6] ikke udgjorde en selvstændig overtrædelse af konkurrencereglerne (*syvende* appelanbringende)

informationsudvekslingsordningen og prisfastsættelserne ikke kunne have nogen negativ virkning for »den normale konkurrence« (*sjette* appelanbringende)

— ikke var opmærksom på den mangelfulde *begrundelse for bøden* (*femte* appelanbringende).

9. Den følgende undersøgelse er tilrettelagt efter denne sammenfatning. De af appellanten fremførte appelanbringender, de led og argumenter, der indgår heri, samt Kommissionens argumentation henføres under disse enkelte punkter.

10. Appelanbringenderne i denne sag svarer indholdsmæssigt delvis til de appelanbringender eller led af appelanbringender, som er fremført i sag C-194/99 P (Thyssen Stahl mod Kommissionen) [7]. Jeg fremsætter i dag også forslag til afgørelse i den nævnte sag. I det omfang, argumentationen er indholdsmæssigt overensstemmende, henviser jeg i nærværende forslag til afgørelse til de bedømmelser, jeg har foretaget i forslaget til afgørelse i sag C-194/99 P.

III — Vurdering

A — *Appelanbringenderne om, at Retten har begået rettergangsfejl*

1. Spørgsmålet, om afdelingen var ulovligt sammensat (*første* appelanbringende)

Parternes argumenter

11. *Appellanten* gør gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 46, sammenholdt med artikel 31, i EKSF-statutten

6 — Appellanten taler om »ordre- og leveranceovervågning« i ental, men refererer tydeligvis såvel til overvågningen af ordrer og leverancer inden for Stålbjælkeudvalget som til informationsudvekslingen inden for Walzstahl-Vereinigung. Da den omstændighed, at der forelå to informationsudvekslingsordninger, der supplerede hinanden (jf. præmis 371 i dom af 11.3.1999 i sag T-141/94, nævnt i fodnote 4), for appellantens vedkommende hverken ses at have betydning for beslutningen eller for den appellerede dom, lige så lidt som for den argumentation, som appellanten har fremført, vil der i det følgende under ét blive henvist til informationsudvekslingsordningen.

7 — Dom af 2.10.2003, Sml. I, s. 10821, 10826.

for Domstolen samt af artikel 32, stk. 1 og 3, artikel 33, stk. 3 og 5, og artikel 82, stk. 2, i procesreglementet for Retten i Første Instans (herefter »procesreglementet«).

12. Den appellerede dom er underskrevet af tre dommere. Den er ikke underskrevet af afdelingsformanden, som i hvert fald havde været formand for afdelingen indtil afslutningen af den mundtlige forhandling, og heller ikke af en anden dommer, der også havde deltaget i den mundtlige forhandling. Da afdelingsformanden og den sidstnævnte dommer, som begge havde deltaget i rådslagningen, ikke har underskrevet dommen, foreligger der en tilsidesættelse af procesreglementets artikel 82, stk. 2, og artikel 31 i EKSF-statutten for Domstolen.

13. Den i den appellerede doms præmis 69 givne henvisning til bestemmelsen i procesreglementets artikel 32 kan ikke berettige den anvendte fremgangsmåde, da procesreglementets artikel 32, stk. 1, som regulerer dommeres forfald, ikke kun vedrører deltagelsen i afgørelsen om dommen, men også deltagelsen i rådslagningen.

14. Procesreglementets artikel 32, stk. 1, sammenholdt med artikel 33, stk. 3 og 5, indeholder derfor efter appellantens opfattelse følgende princip: »Den, der ikke skal deltage i afgørelsen, kan heller ikke deltage i rådslagningen.«

15. Heraf følger, at enten burde de dommere, for hvem der var risiko for, at deres embedsperiode ville udløbe efter tur, før de samlede rådslagninger ville være afsluttet, i henhold til procesreglementets artikel 32, stk. 1, allerede være udtrådt før rådslagningen, eller Retten burde have tilrettelagt den afsluttende rådslagning, inklusive afgørelsen om dommen, i så god tid, at alle dommere kunne have deltaget deri. Der havde været tid nok til dette, da der var næsten seks måneder mellem den mundtlige forhandling og udløbet af embedsperioden for to deltagende dommere den 17. september 1998, og da de dokumenter, der eventuelt var nødvendige for rådslagningen, såsom protokollater af vidneafhøringerne, allerede forelå i juni 1998. Appellanten har gjort opmærksom på, at omstændighederne i nærværende sag på dette punkt afviger fra dem, der var tale om i Rettens dom i sagen Finsider mod Kommissionen [8]. Da afgørelsen blev truffet vedrørende denne dom, henholdt Retten sig med rette til procesreglementets artikel 32, stk. 1, da to dommere var fratrådt, før rådslagningen begyndte.

16. Procesreglementets artikel 32, stk. 1, er endvidere irrelevant, fordi der ikke forelå en situation, hvor en dommer havde fået »forfald«, idet tidspunktet for de afsluttende rådslagninger — uden at der var nogen tvingende grund hertil — var blevet fastsat således, at det kunne forudses, at nogle dommere ville have forfald som følge af udløbet af deres embedsperiode. »Såfremt en sådan situation betragtes som forfald, ville afdelingsformanden ved at fastsætte tidspunktet for rådslagningen

8 — Rettens dom af 5.6.1992, sag T-26/90, Sml. II, s. 1789.

kunne bestemme, i hvilken sammensætning afdelingen træffer afgørelse.« En sådan beføjelse ville være »i strid med princippet om, at det allerede før påbegyndelsen af sagens behandling skal være klart, hvem den lovmæssige dommer er«.

17. *Kommissionen* har henvist til procesreglementets artikel 33, stk. 5, hvoraf det fremgår, at deltagelse i rådslagningen betyder deltagelse i den afsluttende drøftelse og afstemning. Med henblik på Rettens afgørelse er det således ikke afgørende, at dommerne deltager ved rådslagningens begyndelse. Det kan derfor heller ikke kræves, at dommere, der kun deltog i rådslagningen i begyndelsen, men ikke i den endelige afstemning, skal underskrive dommen.

18. Appellantens kritik af, at der i den appellerede doms præmis 69 henvises til procesreglementets artikel 32, er uden grundlag. Ofte vil det i forbindelse med en forestående udtræden af en afdelings medlemmer ikke ligge klart fra begyndelsen, om den afsluttende drøftelse og afstemningen om de enkelte spørgsmål, der skal afgøres, allerede vil finde sted før eller først efter disse medlemmers udtræden. I nærværende sag fremgår det ikke, at afdelingsformanden fastsatte tidspunktet for rådslagningen således, at den endelige drøftelse og afstemning først ville finde sted, efter at han og den anden dommer var udtrådt. Artikel 32 omhandler deltagelsen i rådslagningen, herunder i den endelige drøftelse og afstemning.

19. Ifølge Kommissionen har appellanten misforstået betydningen af og formålet med underskrivelsen af dommen. Underskrivelsens formål er at identificere de dommere, som har truffet afgørelsen og har ansvaret for den. Dette begrunder, at kun de dommere, som efter den afsluttende drøftelse har deltaget i afstemningen om afgørelsen, underskriver dommen.

20. Garantien vedrørende den lovmæssige dommer blev ikke tilsidesat, da man ud fra afdelingens sammensætning med den størst mulige klarhed og sikkerhed havde kunnet forudse, hvilke dommere der i sidste ende ville pådømme den foreliggende sag. Den omstændighed, at rådslagningen endnu ikke var afsluttet, da de to dommere fratrådte i september 1998, gør herved ingen forskel. Hvad der ville ske, såfremt rådslagningen ikke var afsluttet den 17. september 1998, havde været klart og præcist bestemt på forhånd: Afgørelsen ville blive truffet af de tre tilbageværende dommere.

Bedømmelse

21. Efter min opfattelse hviler appellantens argumentation på en misforståelse af procesreglementet. Det af virksomheden postulerede princip om, at »den, der ikke skal deltage i afgørelsen, heller ikke bør deltage i rådslagningen«, fremgår ikke af de bestemmelser i procesreglementet, som den citerer.

22. Procesreglementets artikel 32, stk. 1, omhandler derimod tydeligvis kun det tilfælde, at der på grund af en eller flere dommeres forfald ville være et lige antal dommere tilbage til at træffe afgørelsen, således at det i givet fald ikke ville være muligt at træffe afgørelse med flertal, som det kræves efter procesreglementets artikel 33, stk. 5. Dette var — som appellanten rigtigt anfører — situationen i sagen Finsider mod Kommissionen [9]. I den foreliggende sag var det forhold, at to medlemmer af afdelingen fratrådte efter tur, dog ikke et tilfælde, som procesreglementets artikel 32, stk. 1, finder anvendelse på: De fratrådte som følge af embedsperiodens udløb, og der var fortsat et ulige antal dommere i afdelingen.

23. Procesreglementet indeholder i sin helhed ingen almindelige bestemmelser om, hvorledes Retten skal gå frem i den situation, at dommere fratræder under en verserende sag. Den i denne sag valgte løsning, at sagen blev viderebehandlet med det resterende antal dommere, må derfor som udgangspunkt anses for at være i overensstemmelse med procesreglementet, i det omfang den ikke strider mod de særlige bestemmelser om dommeres forfald under sagens behandling.

24. For så vidt angår afgørelser truffet af afdelingerne findes disse specielle bestemmelser i procesreglementets artikel 32, stk. 1 og 2, og artikel 33, stk. 2. Herefter skal der deltage et ulige antal dommere i rådslagningen (artikel 32, stk. 1), der skal mindst være et antal på tre dommere (artikel 32, stk. 3), og i rådslagningen og afstemningen deltager kun de dommere, der også var til stede under den mundtlige forhandling (artikel 33, stk. 2). Deltagelsen i afgørelsen forudsætter en deltagelse i den afsluttende drøftelse (artikel 33, stk. 5). Alle disse betingelser var opfyldt i denne sag. Kravet i henhold til procesreglementets artikel 82, stk. 2, hvorefter dommen for formelt at være gyldig skal underskrives af (kun) de dommere, der — som det er blevet påvist — deltog forskriftsmæssigt i den afsluttende drøftelse og afgørelsen, var dermed også opfyldt.

25. Appellanten vil nu åbenbart gå videre og hævde, at procesreglementet er ufuldstændigt, fordi det ikke indeholder almindelige bestemmelser om dommeres fratræden, mens en sag verserer, og dermed giver mulighed for misbrug, i hvert fald i de tilfælde, hvor en fratræden kan forudses (som f.eks. ved det planmæssige udløb af embedsperioden). Der er følgelig behov for en udfyldende fortolkning af procesreglementet, hvorefter en afdeling med hensyn til de medlemmer, den består af, skal forblive uændret efter den mundtlige forhandling i hele rådslagningsfasen og indtil afgørelsen om dommen.

26. Jeg skal her ikke gå nærmere ind på spørgsmålet, om »retten til den lovmæssige

9 — Nævnt i fodnote 8.

dommer« i den form, hvori appellanten forstår den og bruger den som begrundelse for, at den af virksomheden ønskede udfyldende fortolkning er nødvendig, overhovedet er en del af fællesskabsretten [10].

27. Procesreglementet har det formål at sikre hensynene til et velfungerende retsbeskyttelsessystem. Den rent hypotetiske [11] mulighed for at øve indflydelse på afdelingens sammensætning ved den afsluttende drøftelse og afgørelsen om dommen, idet den tidsmæssige ramme herfor fastlægges under hensyntagen til det planmæssige udløb af enkelte medlemmers embedsperiode, kan i hvert fald ikke i sig selv bære den af appellanten hævdede fortolkning af procesreglementet.

28. Det krav, som appellanten stiller til procesreglementet, tjener ikke formålet, hvilket viser sig i dets konsekvenser. Såfremt man i den situation, hvor embedsperioden for medlemmer af en afdeling vil udløbe planmæssigt inden for en overskuelig periode, vil sikre, at kun de dommere deltager i rådslagningen, som også vil være i stand til at kunne deltage i afgørelsen vedrørende dommen, er der nemlig kun to muligheder: Enten må rådslagningen og domsafgørelsesfasen — hvilket appellanten åbenbart foreslår — nødvendigvis gennemføres før det planmæssige udløb af den fratrædende dommers embedsperiode, eller de dommere, hvis udtrædelsestidspunkt man har overblik over, må nødvendigvis udelukkes fra rådslagninger og afgørelser vedrørende domme, endnu før deres embedsperiode udløber.

29. Hensynet til en passende retsbeskyttelse kan næppe begrunde, at dommernes rådslagninger forud for en dom slet og ret forkortes, fordi en eller flere dommere vil fratræde efter tur. Hvad angår udelukkelsen af vedkommende dommer fra rådslagningen og afgørelsen er det formentlig tilstrækkeligt at bemærke, at dommernes deltagelse i rådslagninger og afgørelser vedrørende domme udgør kerneområdet i deres virksomhed. En udelukkelse af dommere, hvis embedsperiode står for tur at udløbe, ville således nærme sig et krav om en afslutning af embedsperioden før tiden.

30. Det må herefter fastholdes, at et princip om, at den, der ikke kan deltage i påkendelsen, heller ikke bør deltage i rådslagningen, når henses til de almindelige hensyn til en velfungerende beskyttelse ved domstolene, som varetages i procesreglementet, ikke finder nogen støtte i dette.

31. Da afdelingens sammensætning ved påkendelsen i øvrigt var i overensstemmelse med procesreglementet, foreligger der ingen rettergangsfejl.

10 — Domstolens dom af 4.5.1995, sag C-7/94, Gaal, Sml. I, s. 1031.

11 — Har afdelingsformanden muligvis i den foreliggende sag fastsat den tidsmæssige ramme for rådslagningen og domsvedtagelsen til sådanne tidspunkter, at det i hvert fald var udelukket, at *han* kunne få indflydelse på afgørelsen vedrørende dommen, fordi hans egen fratræden kunne forudses?

32. Det *første* appelanbringende, hvormed det gøres gældende, at afdelingens sammensætning ikke var forskriftsmæssig, må følgelig forkastes som *ugrundet.*

2. Afslaget på en bevisbegæring (*andet* appelanbringende)

Parternes argumenter

33. *Appellanten* gør gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 24 i EKSF-statutten for Domstolen, sammenholdt med procesreglementets artikel 65, fordi Retten ikke imødekom virksomhedens bevisbegæring — som omtales i den appellerede doms præmis 109 — om at få adgang til at gennemse Kommissionens originale mødereferat. Ved hjælp af denne original kunne det være bevist, at Kommissionen ikke havde det fornødne quorum, da den traf bestemmelse om beslutningen.

34. Som bevis for, at kommissionsmedlemmerne var til stede, henholdt Retten sig med urette til en fortolkning af uddrag af referatet, selv om uddragene indeholdt selvmodsigende oplysninger. På s. 40 i referatet blev det fastslået, at to kabinetschefer og en kabinetsmedarbejder havde været til stede »i kommissionsmedlemmernes fravær«, mens det på s. 2 i referatet blev angivet, at de pågældende kommissionsmedlemmer havde været til stede.

35. Ifølge princippet om, at de faktiske omstændigheder skal være fuldt oplyst, påhvilede det Retten at foranledige det fuldstændige originalreferat fremlagt samt at undersøge det, inden en selvmodsigelse, der har vist sig i referatuddragenes ordlyd, bliver »ophævet« ved en fortolkning, der ændrer meningen.

36. I øvrigt indeholder uddraget af referatet vedrørende det afgørende punkt XXV (drøftelse af beslutningen) intet forslag fra et eller flere medlemmer af Kommissionen, således som det kræves efter artikel 6, stk. 1, i Kommissionens forretningsorden af 17. februar 1993 (EFT L 230, s. 15), og det nævner heller ikke resultatet af afstemningen.

37. Under disse omstændigheder havde det været nødvendigt at fremlægge det fuldstændige originalreferat, således at appellanten kunne have kontrolleret, om referatet beviste, at gyldighedsbetingelserne for den anfægtede beslutning var blevet overholdt.

38. *Kommissionen* har først anført, at klagepunktet må afvises, da Retten er

enekompetent til at fastslå de faktiske omstændigheder og bedømme de beviser, der er fremlagt for Retten.

39. Appellantens kritik af Rettens fortolkning af referatet er endvidere ugrundet. At hr. K. omtales som en kabinetsmedarbejder, der i et kommissionsmedlems »fravær« deltager i mødet, betyder ikke, at kommissionsmedlemmet ikke deltog i mødet. Det står på s. 34 i referatet, at kommissionsmedlemmet deltog i mødet.

40. Appellanten meddeler ikke, hvilke yderligere oplysninger der kunne være fremkommet ved fremlæggelse af en fuldstændig original sammenlignet med den kopi, der blev gjort tilgængelig i uddrag. Når der imidlertid ikke findes noget som helst seriøst holdepunkt for, at der i forbindelse med kopien kunne være tale om en ikke forskriftsmæssig kopi i uddrag, finder formodningen for fællesskabsretsakters gyldighed anvendelse. Der forelå ingen tvivl om fortolkningen, som kunne have gjort en yderligere bevisoptagelse nødvendig.

Bedømmelse

41. Klagepunktet om, at en bevisbegæring er blevet afslået ulovligt, synes ved første øjekast at være et anbringende om, at Retten har begået en rettergangsfejl (EKSF-statuttens artikel 51), således at et sådant appelanbringende i hvert fald ville kunne realitetsbehandles, såfremt der antages at gælde et procesretligt princip om, at det påhviler Retten at imødekomme bevisbegæringer, når visse betingelser er opfyldt.

42. Dette princip synes appellanten at finde i det af virksomheden fremførte »princip om, at de faktiske omstændigheder skal være fuldt oplyst«. EKSF-statuttens artikel 24, som appellanten har påberåbt sig til støtte for sin opfattelse, bestemmer dog blot, at Domstolen (her Retten) »kan« forlange, at parterne fremlægger ethvert dokument, »som den finder ønskelig«. En forpligtelse for Retten, hvorefter den principielt skal efterkomme en parts bevisbegæringer, kan derfor næppe udledes så generelt af de relevante fællesskabsbestemmelser. Det er følgelig klart, at der ikke påstås at foreligge en rettergangsfejl, og appelanbringendet må følgelig afvises.

43. Efter min mening kan man i det hele taget spørge, om et appelanbringende med betegnelsen »afslag på en bevisbegæring« ikke principielt bør anses for uegnet til realitetsbehandling.

44. I de fleste tilfælde forholder det sig formentlig således, at et appelanbringende, der betegnes som »afslag på en bevisbegæring«, kan reduceres til, at en part slet og ret

klager over, at Retten har bedømt andre beviser, der er fremlagt i sagen, forkert, idet den f.eks. har anset disses indhold for fuldstændigt bevis for bestemte kendsgerninger, selv om der blev tilbudt yderligere beviser eller modbeviser (»afslåede beviser«). En sådan kritik af Rettens bevisbedømmelse udgør imidlertid — med forbehold for et anbringende om, at beviserne er forkert gengivet — et appelanbringende, der må afvises [12].

45. Jeg mener følgelig, at et appelanbringende, der har overskriften »afslag på en bevisbegæring«, må afvises, i hvert fald når en appellant dermed i realiteten *materielt* anfægter Rettens bedømmelse af andre beviser [13].

46. Dette er nærværende sag et eksempel på: I denne rejser appellanten klart spørgsmål om Rettens antagelse, hvorefter man på grundlag af de kopierede uddrag af referatet havde været i stand til at besvare spørgsmålet om, hvorvidt der i forbindelse med Kommissionens stillingtagen til beslutningen havde foreligget det fornødne quorum eller ej. Med det *andet* appelanbringende kritiserer appellanten altså for så vidt i virkeligheden Rettens bedømmelse af et bevis [14], om end appellanten dog ikke har fremført det på denne måde [15].

47. Det *andet* appelanbringende, hvormed der generelt påtales et »afslag på en bevisbegæring«, skal følgelig *afvises*.

Subsidiært: Undersøgelse af, om appelanbringendet er begrundet

48. Domstolen har tilsyneladende i sin hidtidige praksis [16] endnu ikke taget principiel stilling til formalitetsspørgsmålet i forbindelse med appelanbringender, der gøres gældende på denne måde. Den har dog i forbindelse med lignende argumenter undersøgt, hvorvidt de var begrundede [17]. Såfremt Domstolen ikke tiltræder den her foreslåede begrundelse for afvisning, skal jeg — i behørig korthed — behandle spørgsmålet, om det andet appelanbringende er velbegrundet.

12 — Såfremt man i disse tilfælde ville betragte »afslag på en bevisbegæring« som et appelanbringende, der kan realitetsbehandles, ville i praksis alle Rettens bedømmelser af de faktiske omstændigheder — forudsat at der er fremsat målrettede bevisbegæringer under sagen for Retten — kunne appelleres, hvis begæringerne ikke efterkommes.

13 — Det kunne også tænkes, om end det ikke er relevant i denne sag, at det med anbringendet om »afslag på en bevisbegæring« gøres gældende, at Retten har overtrådt den materielle ret, idet der herved fremføres den kritik, at Retten, for så vidt som den ikke har optaget et bestemt bevis, har afsløret, at den har overset et retsspørgsmål eller ikke undersøgt det korrekt. Dette ville f.eks. være tilfældet, såfremt Retten blev kritiseret for ikke at have tilladt et bevis for faktiske omstændigheder, der kunne have bevist en retlig indsigelse. Klagepunktet om, at den materielle ret ikke er blevet anvendt eller er blevet anvendt retligt forkert, udgør imidlertid i sig selv allerede et appelanbringende, der kan admitteres, således at der heller ikke i disse tilfælde normalt er behov for et selvstændigt appelanbringende vedrørende »afslag på en bevisbegæring«.

14 — Jf. nedenfor, punkt 64.

15 — Se til sammenligning modsætningsvis appellantens argumentation i sag C-196/99 P, Aristrain mod Kommissionen, jf. hertil punkt 23 i forslaget til afgørelse, som jeg i dag fremsætter i den nævnte sag (dom af 2.10.2003, Sml. I, s. 11005, 11011).

16 — Realitetsbehandling af appelanbringendet, idet en rettergangsfejl blev gjort gældende: Forslag til afgørelse fra generaladvokat Léger af 3.2.1998 i sag C-185/95 P, Baustahlgewebe mod Kommissionen (dom af 17.12.1998, Sml. I, s. 8417).

17 — Der var således åbenbart enten ikke rejst noget formalitetsspørgsmål i forbindelse med argumenterne, eller de blev underforstået anset for egnet til realitetsbedømmelse.

49. I dommen i sagen Baustahlgewebe mod Kommissionen undersøgte Domstolen i anledning af et anbringende om, at en bevisbegæring var blevet afslået, »sagens omstændigheder« og fastslog, at »der ikke [er] grundlag for at anfægte Rettens vurdering med hensyn til det relevante i at afhøre [...]« [18].

50. I dommen i sagen Connolly mod Kommissionen bemærkede Domstolen vedrørende et anbringende om, at en bevisbegæring angiveligt var blevet afslået ulovligt, at »for at overbevise en domstol om rigtigheden af et anbringende eller i det mindste foranledige, at en domstol eftersøger bevisligheder, er det ikke tilstrækkeligt at påberåbe sig visse faktiske omstændigheder til støtte for sin påstand; det er desuden nødvendigt at fremlægge tilstrækkeligt præcise, objektive og samstemmende indicier til støtte for deres rigtighed eller sandsynlighed« [19].

51. For så vidt angår spørgsmålet om bevisoptagelse i sagen for Retten har Domstolen således angivet følgende opgavefordeling: Den part, der ønsker et bevis indført i sagen, skal med solide argumenter angive, hvilke omstændigheder der efter partens mening skal bevises, og at det i det mindste er sandsynligt, at de foreligger. Retten skal efterprøve, om bevisbegæringen er relevant.

52. I nærværende sag skortede det imidlertid allerede på velunderbyggede argumenter fra sagsøgerens side under sagen for Retten. Efter hvad appellanten selv har anført, havde virksomheden alene anmodet Retten om at foretage den af virksomheden begærede bevisoptagelse (fremlæggelse af det originale referat), således at appellanten først kunne kontrollere, *om* referatet kunne have leveret et bevis for, at der forelå det fornødne quorum, da Kommissionen traf bestemmelse om beslutningen. Appellanten fremførte således ingen indicier for konkrete omstændigheder, som udelukkende kunne være påvist på grundlag af det fuldstændige originalreferat.

53. Såfremt Domstolen finder, at det *andet* appelanbringende, hvormed der påtales et afslag på en bevisbegæring, kan realitetsbehandles, skal det under alle omstændigheder forkastes som *ugrundet*.

B — *Appelanbringenderne om, at der foreligger en retlig fejl ved bedømmelsen af beslutningens formelle lovlighed*

1. Spørgsmålet, om Kommissionen har tilsidesat processuelle rettigheder (*fjerde* appelanbringende)

Parternes argumenter

54. *Appellanten* kritiserer den appellerede doms præmis 88 og anfører, at Retten ikke

18 — Dom af 17.12.1998 (forslaget til afgørelse nævnt i fodnote 16), præmis 68.

19 — Dom af 6.3.2001, sag C-274/99 P, Sml. I, s. 1611, præmis 113.

fandt, at appellantens ret til kontradiktion var blevet tilsidesat som følge af Kommissionens utilfredsstillende oplysning af sagen hvad angår dens egen rolle. Herved henviste Retten i det væsentlige til, at GD IV havde kunnet henholde sig til dokumenterne fra GD III uden selv at kontrollere disse. Dette er en retlig fejl.

55. Ifølge *Kommissionen* skal dette anbringende afvises, da Retten med konstateringen i dommens præmis 88 af, at oplysningerne havde været korrekte og detaljerede, således at der ikke havde været nogen anledning for GD IV til selv at efterkontrollere dem, har fastslået en faktisk omstændighed, som Domstolen ikke kan prøve.

Bedømmelse

56. Da klagepunkterne i det væsentlige svarer til de anbringender, som appellanten Thyssen Stahl AG har fremført i sag C-194/99 P, henviser jeg vedrørende begrundelsen for, at det *fjerde* appelanbringende må afvises, til punkt 21 ff. i forslaget til afgørelse, som jeg i dag fremsætter i den ovennævnte sag. Denne begrundelse gælder tilsvarende.

57. Det *fjerde* appelanbringende, hvorefter Kommissionens tilsidesættelse af processuelle rettigheder fejlagtigt ikke blev fastslået, må følgelig *afvises*.

2. Spørgsmålet, om Kommissionens vedtagelse af beslutningen blev forskriftsmæssigt bekræftet, og spørgsmålet, om der var indholdsmæssig overensstemmelse mellem den meddelte og den vedtagne version af beslutningen (*tredje* appelanbringende)

Parternes argumenter

58. Ifølge *appellanten* er der begået retlige fejl ved Rettens konstatering af, at Kommissionens beslutning var blevet forskriftsmæssigt vedtaget, og ved Rettens konstateringer vedrørende dens indhold. Beslutningen selv fremgik ikke af det referat, der blev fremlagt for Retten. På grundlag af oplysninger — der ikke blev efterprøvet — fra Kommissionens befuldmægtigede under sagen drog Retten derimod i den appellerede doms præmis 139 den konklusion, at indholdet af den vedtagne beslutning allerede fremgik af et dokument, der forelå i nær fysisk tilknytning til referatet.

59. Dette er ikke tilstrækkeligt som grundlag for den af Retten fremførte »gyldighedsformodning for fællesskabsretsakter«, fordi indholdet af fællesskabsretsakten er usikkert, da der ikke blev udarbejdet et forskriftsmæssigt referat.

60. Det fremgik heller ikke af de fremlagte referatkopier, hvorvidt der forelå det fornødne quorum, da Kommissionen traf afgørelse som kollegium.

61. Ifølge *Kommissionen* må klagepunktet afvises, da appellanten anfægter fastlæggelsen af faktiske omstændigheder og bevisvurderingen, hvilket henhører under Rettens enekompetence.

62. Subsidiært gør Kommissionen det modargument gældende over for appellanten, at det efter artikel 16, stk. 1, i forretningsordenen fra 1993 ikke kræves, at beslutningen fremgår af referatet; den skal derimod »vedlægges« dette som bilag.

63. Klagepunktet om, at det ikke fremgår af kopien af referatet, hvorvidt det fornødne quorum forelå, må også afvises. Dette fastslog Retten i den appellerede doms præmis 111-124 efter en indgående undersøgelse af de beviser, den havde begæret forelagt, da den tog stilling til sagsøgernes anbringender herom.

Bedømmelse

64. Da klagepunkterne i det væsentlige svarer til de anbringender, som appellanten Thyssen Stahl AG har fremført i sag C-194/99 P, henviser jeg vedrørende begrundelsen for, at det *tredje* appelanbringende må afvises, til punkt 52 ff. og 63 ff. i forslaget til afgørelse, som jeg i dag fremsætter i den ovennævnte sag. Denne begrundelse gælder tilsvarende.

65. Det *tredje* appelanbringende, hvorefter det fejlagtigt ikke blev taget i betragtning, at der savnedes det fornødne quorum, og at Kommissionens beslutning ikke blev forskriftsmæssigt bekræftet, må følgelig *afvises*.

C — *Appelanbringenderne om, at der foreligger en retlig fejl ved bedømmelsen af beslutningens materielle lovlighed*

1. Spørgsmålet, om deltagelsen i informationsudvekslingsordningen udgør en selvstændig tilsidesættelse af konkurrencereglerne (*syvende* appelanbringende)

Parternes argumenter

66. *Appellanten* har anført, at det fremgår af den appellerede doms præmis 373, at

Kommissionen under den mundtlige forhandling erklærede, at den omtvistede informationsudvekslingsordning ikke udgjorde en selvstændig overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, hvilket nøjagtigt svarede til den retsopfattelse, som sagsøgeren havde gjort gældende under sagen for Retten. Således tog Retten stilling til spørgsmålet, om informationsudvekslingsordningen udgjorde et selvstændigt forhold, selv om dette spørgsmål ikke længere havde foreligget for Retten til prøvelse. Dermed gik Retten i sin afgørelse ud over påstandene og tilsidesatte således procesreglerne.

67. Appellanten finder endvidere, at med antagelsen om, at informationsudvekslingsordningen udgjorde et selvstændigt element i en konkurrencebegrænsende adfærd i EKSF-traktatens artikel 65's forstand, er denne bestemmelse endvidere blevet fortolket forkert. Retten begik en retlig fejl, da den anså det for tilstrækkeligt, at informationsudvekslingsordningen var *egnet* til at påvirke virksomhedernes adfærd, men ifølge EKSF-traktatens artikel 65 skulle informationsudvekslingsordningen have haft dette *til formål.*

68. Vedrørende Kommissionens anbringende om, at der med spørgsmålet om, hvorvidt informationsudvekslingsordningen havde selvstændig betydning, rejses en kritik af konstateringer af faktiske omstændigheder, som ikke kan behandles under en appelsag, har appellanten anført, at der efter retlige kriterier også kan tages stilling til selvstændighedsspørgsmålet, uden at faktiske omstændigheder efterprøves.

69. I præmis 691 ff. fastslog Retten, at Kommissionen havde overvurderet informationsudvekslingsordningens virkninger på prisfastsættelserne, og den havde følgelig nedsat bøden under hensyn hertil. Af de samme grunde burde Retten imidlertid også have ophævet den særskilte bøde på 2 580 000 ECU — eller i hvert fald have nedsat den væsentligt — der nævnes i den appellerede doms præmis 634, og som blev pålagt for deltagelsen i informationsudvekslingsordningen.

70. Da Retten ikke har gjort dette, har den tilsidesat forbuddet mod straf to gange for samme forhold. Overtrædelsen af dette forbud kunne også først gøres gældende under appellen, fordi Kommissionen først som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten havde frafaldet den opfattelse, at deltagelsen i informationsudvekslingsordningen udgjorde en selvstændig overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 65.

71. Ifølge *Kommissionen* må dette appelanbringende afvises, for så vidt som det støttes på den i den appellerede doms præmis 373 omhandlede erklæring fra Kommissionen under sagen for Retten (vedrørende spørgsmålet, om deltagelse i informationsudvekslingsordningen udgjorde en selvstændig tilsidesættelse af konkurrencereglerne). Det var Kommissionens beslutning, der forelå til prøvelse for Retten, og denne var ikke bundet af Kommissionens erklæringer under sagen for Retten.

72. Som det fremgår af en gennemgang af den appellerede doms præmis 374-380, havde Retten med henblik på spørgsmålet, om informationsudvekslingsordningen kunne betegnes som en selvstændig overtrædelse, skullet vurdere faktiske omstændigheder, hvorfor appelanbringendet også for så vidt må afvises.

73. Ifølge Kommissionen må appelanbringendet endvidere afvises, for så vidt som appellanten hermed påberåber sig forbuddet mod straf to gange for samme forhold. Som det fremgår af den appellerede doms præmis 708 f., blev et klagepunkt herom allerede fremført for Retten, om end på et andet grundlag. I duplikken har Kommissionen imidlertid anført, at appellanten allerede under sagen for Retten kunne have gjort spørgsmålet om straf to gange gældende, og at appelanbringendet af denne grund må afvises.

74. Endvidere er appelanbringendet ubegrundet, for så vidt angår spørgsmålet om informationsudvekslingsordningens virkninger. I præmis 691 f. henviser Retten ikke til informationsudvekslingsordningen, men til en generel, uforbindende drøftelse vedrørende virksomhedernes forventninger med hensyn til priserne, en drøftelse, som GD III havde anset for lovlig. Med deres regelmæssige udveksling — som blev holdt hemmelig for Kommissionen — af aktuelle, opdelte og individualiserede tal vedrørende ordrer og leverancer gik virksomhederne imidlertid langt videre end en blot og bar drøftelse af prisprognoser. Den omstændighed, at de økonomiske virkninger af prisfastsættelsesaftalerne ville have været mindre, såfremt virksomhederne havde nøjedes med en drøftelse af den art, som GD III havde anset for lovlig, har intet at gøre med pålæggelsen og udmålingen af bøden for appellantens deltagelse i informationsudvekslingsordningen.

75. Endvidere udgjorde deltagelsen i informationsudvekslingsordningen en særskilt overtrædelse, hvorfor der også lovligt kunne fastsættes en særskilt bøde.

Bedømmelse

76. Med det første led af det *syvende* appelanbringende gør appellanten gældende, at Retten har overskredet sin kompetence derved, at den ved at fastslå, at deltagelsen i informationsudvekslingsordningen er en selvstændig tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, gik uden for beslutningens indhold, efter den forståelse heraf, som Kommissionen selv angav at have under sagen for Retten.

77. Hermed påtaler appellanten imidlertid ikke, at der foreligger en retlig mangel i form af tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, men gør derimod gældende, at EKSF-traktatens artikel 33 er tilsidesat.

78. Da klagepunkterne i det væsentlige svarer til de anbringender, som appellanten Thyssen Stahl AG har fremført i sag C-194/99 P, henviser jeg vedrørende begrundelsen for, at det første led i det *syvende* appelanbringende skal forkastes som ugrundet, til punkt 89 ff. i forslaget til afgørelse, som jeg i dag fremsætter i den ovennævnte sag. Denne begrundelse gælder tilsvarende.

79. Det første led af det *syvende* appelanbringende, hvorefter Retten har overskredet sin kompetence, skal følgelig forkastes som *ugrundet.*

80. Med det andet led af det *syvende* appelanbringende gør appellanten gældende, at det ikke blev taget i betragtning, at der ikke foreligger en selvstændig overtrædelse af konkurrencereglerne ved at deltage i en informationsudvekslingsordning. Klagepunktet om, at der ulovligt er pålagt straf to gange for samme forhold, hviler også på den opfattelse, at deltagelsen i informationsudvekslingsordningen ikke udgjorde en selvstændig overtrædelse af konkurrencereglerne.

81. I modsætning til Kommissionens opfattelse mener jeg, at appelanbringendet kan realitetsbehandles, for så vidt som der rejses det principielle spørgsmål om, hvorvidt en bestemt adfærd er omfattet af gerningsindholdet i EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, og der således rejses et retsspørgsmål. Vedrørende formalitetsindsigelsen om, at der angiveligt er tale om gentagelse af klagepunkter, som allerede blev fremført under sagen for Retten (under samtidig henvisning til forbuddet mod nye anbringender), skal det blot bemærkes, at appellanten i sin begrundelse vedrørende dette andet led i det syvende appelanbringende udtrykkeligt henviser til den argumentation, på grundlag af hvilken Retten første gang fandt, at der forelå en selvstændig overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, således at der ikke kan være tale om en gentagelse af, hvad der blev fremført under sagen for Retten.

82. Da klagepunkterne i det væsentlige svarer til de anbringender, som appellanten Thyssen Stahl AG har fremført i sag C-194/99 P, henviser jeg vedrørende begrundelsen for, at det andet led af det *syvende* appelanbringende skal forkastes som ugrundet, til punkt 109 ff. i forslaget til afgørelse, som jeg i dag fremsætter i den ovennævnte sag. Denne begrundelse gælder tilsvarende.

83. Resultatet bliver herefter, at der ikke er retligt grundlag for at kritisere, at Retten betragtede deltagelsen i informationsudvekslingsordningen som en selvstændig tilsidesættelse af konkurrencereglerne. Klage-

punktet om straf to gange for det samme forhold, som hviler på den modsatte opfattelse, er det derfor ikke nødvendigt at behandle yderligere.

84. Det andet led af det *syvende* appelanbringende, hvorefter det ikke er taget i betragtning, at der ikke foreligger en selvstændig tilsidesættelse af konkurrencereglerne, og hvorefter der ulovligt er pålagt straf to gange for det samme forhold, skal følgelig også forkastes som *ugrundet.*

85. Med det tredje led af det *syvende* appelanbringende har appellanten gjort gældende, at Retten fejlagtigt undlod at nedsætte den del af bøden, der vedrørte deltagelsen i informationsudvekslingsordningen, selv om begrundelsen for, at bøden vedrørende prisfastsættelserne blev nedsat, også havde haft gyldighed for informationsudvekslingsordningen. Hermed påtaler appellanten imidlertid ikke en urigtig anvendelse af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, men en urigtig anvendelse af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 5 (beregning af bødebeløbet).

86. Da klagepunkterne forstået på denne måde i det væsentlige svarer til de anbringender, som appellanten Thyssen Stahl AG har fremført i sag C-194/99 P, henviser jeg vedrørende begrundelsen for, at det tredje led af det *syvende* appelanbringende må afvises, til punkt 205 ff. i forslaget til afgørelse, som jeg i dag fremsætter i den ovennævnte sag. Denne begrundelse gælder tilsvarende.

87. Det tredje led af det *syvende* appelanbringende, hvormed det gøres gældende, at EKSF-traktatens artikel 65, stk. 5, ikke er taget i betragtning i forbindelse med beregningen af bødebeløbet, skal følgelig *afvises.*

88. Det *syvende* appelanbringende skal således dels *afvises,* dels forkastes som *ugrundet.*

2. Spørgsmålet om informationsudvekslingsordningens skadelige påvirkning af den »normale konkurrence« i EKSF-traktatens artikel 65's forstand (*sjette* appelanbringende)

Parternes argumenter

89. *Appellanten* har anført, at Retten har begået en retlig fejl med sin afvisning af, at

fortolkningen af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, på nogen måde påvirkes af den regelsammenhæng, som denne bestemmelse indgår i sammen med andre bestemmelser i EKSF-traktaten, som f.eks. EKSF-traktatens artikel 60 og artikel 46-48. Hvad der er »normal konkurrence« i EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1's forstand, kan ikke fastslås uden en hensyntagen til, hvad der på det relevante tidspunkt var Kommissionens og de berørte virksomheders samstemmende opfattelse. På grundlag af det forhold, at en vis informationsudveksling mellem virksomhederne i jern- og stålindustrien også efter opfattelsen i GD III havde været nødvendig, således at Kommissionen kunne opfylde sine opgaver i medfør af EKSF-traktaten, burde Retten have lagt til grund, at den »normale konkurrence«, der beskyttes i EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, ikke kan være den samme konkurrence, som beskyttes i EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF).

90. Retten fastslog, at også en drøftelse mellem virksomhederne af deres prisprognoser, hvilket GD III havde anset for lovligt, havde kunnet føre til prisforhøjelser af det omfang, som man konstaterede på markedet på det relevante tidspunkt, og den havde derfor nedsat bøden med 15%. Derimod havde Retten retligt fejlagtigt anset det for unødvendigt at afklare, i hvilket omfang virksomhederne med henblik på forberedelsen af konsultationsmøderne med Kommissionen havde kunnet udveksle individuelle oplysninger uden at tilsidesætte artikel 65, stk. 1. Den øgede gennemsigtighed, som GD III tilskyndede til, skal tages i betragtning ved fortolkningen af begrebet den normale konkurrence og ikke kun i forbindelse med virkningerne af en overtrædelse.

91. Ifølge *Kommissionen* er dette klagepunkt ugrundet. Begrebet den normale konkurrence kan ikke ændres frit af Kommissionen. Det er muligt, at GD III's adfærd kan have skabt en vis usikkerhed vedrørende begrebets rækkevidde. Denne adfærd har ikke kunnet ændre selve begrebet. Dette kan kun fortolkes på grundlag af traktaten selv. Dette gjorde Retten i den appellerede doms præmis 268-289, dels under hensyntagen til EKSF-traktatens artikel 60, dels under hensyntagen til dens artikel 46-48.

92. Der er i øvrigt en stor forskel mellem en informationsudveksling, som efter opfattelsen i GD III var nødvendig, og en informationsudvekslingsordning, som Retten i den appellerede doms præmis 382 ff. anså for stridende mod konkurrencereglerne. Idet virksomhederne regelmæssigt udvekslede aktuelle, opdelte og individualiserede tal om ordrer og leverancer, gik de langt ud over den blotte udveksling af synspunkter.

Bedømmelse

93. Da klagepunkterne i det væsentlige svarer til de anbringender, som appellanten Thyssen Stahl AG har fremført i sag C-194/99 P, henviser jeg vedrørende begrundelsen for, at det *sjette* appelanbringende må forkastes som ugrundet, til punkt 135 ff. og 157 ff. i forslaget til afgørelse, som jeg i dag fremsætter i den ovennævnte sag. Denne begrundelse gælder tilsvarende.

94. Det *sjette* appelanbringende, hvormed det kritiseres, at antagelsen om, at informationsudvekslingsordningen havde skadelig virkning for den »normale konkurrence« i EKSF-traktatens artikel 65's forstand, blev bekræftet, skal følgelig forkastes som *ugrundet.*

D — *Appelanbringendet om, at bøden er utilstrækkeligt begrundet (femte appelanbringende)*

Parternes argumenter

95. *Appellanten* har anført, at Retten fandt Kommissionens begrundelse for bødens størrelse tilstrækkelig, selv om denne ikke indeholdt de matematiske formler, som Kommissionen ifølge Rettens konstateringer anvendte ved bødeberegningen.

96. *Kommissionen* anser dette klagepunkt for ubegrundet. Det er ganske vist »ønskeligt«, at de matematiske formler gengives, men det er ikke påbudt.

Bedømmelse

97. Da klagepunkterne i det væsentlige svarer til de anbringender, som appellanten Thyssen Stahl AG har fremført i sag C-194/99 P, henviser jeg vedrørende begrundelsen for, at det *femte* appelanbringende må forkastes som ugrundet, til punkt 217 ff. i forslaget til afgørelse, som jeg i dag fremsætter i den ovennævnte sag. Denne begrundelse gælder tilsvarende.

98. Det *femte* appelanbringende, hvormed det gøres gældende, at det ikke blev taget i betragtning, at bøden var utilstrækkeligt begrundet, skal følgelig forkastes som *ugrundet.*

IV — Forslag til afgørelse

99. Af de ovenfor anførte grunde skal jeg foreslå Domstolen

— at forkaste appellen

— at pålægge appellanten at betale sagens omkostninger.